

Posudek na práci:

JANA LEJČKOVÁ: DOSPĚLÉ OBĚTI SEXUÁLNÍHO ZNEUŽÍVÁNÍ V DĚTSTVÍ

Rozsah práce je 45 stran, není formálně rozdělena na teoretickou a praktickou část. Práce obsahuje 1 přílohu na 5 stranách, seznam literatury má 18 titulů a 4 zdroje internetové. Forma citací je rozkolísaná, tituly jsou rozděleny na primární a sekundární literaturu, ale věcně nesprávně. Přesto, že píše že téměř žádná literatura k tématu v češtině neexistuje, neuvádí autorka ani tu, která k tématu posttraumatické stresové poruchy existuje.

Autorka si je vědoma značné obsáhlosti tématu, který si vybrala ale přesto si v úvodu nestanovuje cíl práce příliš jasně, což je vidět i v tom, že v závěru práce je cíl popsán trochu jinak – obecněji – než v úvodu. Tento nedostatek je však vyvážen dobrou strukturou práce, ze které je patrné, že autorka má přehled o tématu a jeho oblastech.

V teoretické části (kapitoly 2 – 4) postupuje srozumitelně, věcně správně, ale vynechává některé důležité aspekty, jako obranné mechanismy (přestože je uvádí ve výčtu příznaků posttraumatické stresové poruchy) a neví si skutečnosti, že mnohé dospělé oběti vyhledávají odbornou pomoc kvůli zcela jiným potížím a téma sexuálního zneužití v dětství se objeví až v průběhu terapie. Kapitoly 3.3.1 a 3.4. vypisuje prakticky z jedné knihy a neuvádí sekundární citaci – diagnostická kritéria jsou primárně obsažena z MKN 10, stejně tak i v kapitole 4. je postup terapie (tedy jeden z možných) převzat z jediné publikace. Naopak některé zásadní informace, jako např. podíl sexuálně zneužitých lidí ve společnosti (s. 6), jsou bez citace.

V kapitole 5, v přehledu pracovišť jsou jmenovány některé organizace zabývající se tímto tématem. Údaje o nich jsou neúplné, chybí např. místo působení. Autorka uvádí, že je hledá v České Republice a vychází z nápadů respondentů, kterým však o některých místech, jak uvádí dále, předem pověděla (s.42), což nesevřídčí příliš o objektivitě praktické části. U uvedených organizací často chybí místo působení a seznam je velmi povšechný – obsahuje jen nejnámější organizace. Je škoda, že se autorka nezaměřila na méně známé organizace, např. regionální, nebo že se nerozhodla např. sestavit seznam terapeutů, kteří se touto problematikou zabývají. Bylo by to sice pracnější, ale přínos její práce by ohromně stoupl.

V kapitole 6 je velmi povrchně provedena úvaha o informovanosti veřejnosti, bez jakýchkoliv vstupních údajů a konkrétních výstupů. Vzhledem k tomu, že jen toto téma by stačilo na další práci, je škoda, že se autorka nechala zlákat k této kapitole, které kazí dojem kompetentnosti a orientace v tématu.

Kapitola 7 na jediné (!) stránce prezentuje výzkum a platí totéž co pro kapitolu 6. Není jasné proč zde tento výzkum je, kdo byli respondenti, jak byli získáni, chybí diskuze např. o tom, zda jednoznačnost výpovědí není způsobena především sugestivními otázkami v dotazníku apod.

V práci autorka prokazuje znalost tématu, schopnost ho členit a popsat, zároveň však malý kritický nadhled a je škoda, že nejsou podrobněji popsány další pracoviště, která se tomuto problému věnují.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení C – dobře

Při obhajobě odpovězte na tyto otázky:

- ✦ Jaký je rozdíl mezi primární a sekundární literaturou?
- ✦ Jaké specifika má práce s dospělými oběti sexuálního zneužívání mezi prací s lidmi trpící PTSD?
- ✦ Čím je specifická práce s mužskými klienty?
- ✦ Jaké jsou obranné mechanismy, které se zda projevují?

Mgr. Vojtěch Sivek

V Praze 25.7.06